

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/624/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210715
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210715.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov senátu JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Miroslava Šeptáka v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 7C/231/2012-62 zo dňa 27. augusta 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 7C/231/2012-62 zo dňa 27. augusta 2013 potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol a súčasne vyslovil, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, ako aj v neprítomnosti odporcu, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 6Er/587/2011, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Navrhovateľ (v postavení oprávneného) podal dňa 08. 04. 2011 návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému B. G. na základe exekučného titulu Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 23. 02. 2011, sp. zn. SR 08951/09 na vymoženie povinnosti zaplatiť sumu 661,04 Eur, úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy 520,48 Eur od 20. 05. 2009 do zaplatenia a trov konania 184,68 Eur. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdnym exekútorom Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 16. 05. 2011. Výzvou zo dňa 31. 05. 2011 súd vyzval Stály rozhodcovský súd na predloženie rozhodcovského spisu a doručky. Písomnosťou zo dňa 07. 06. 2011 Stály rozhodcovský súd oznámil súdu zaslanie predmetných písomností v elektronickej forme. Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 19. 07. 2011 č.k. 6Er/587/2011-16 súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonania exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 31. 02. 2011 (správne 31. 12. 2011 - poznámka odvolacieho súdu). Uznesením súdu zo dňa 20. 04. 2012 bolo exekučné konanie zastavené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 31. 05. 2012. V prerokováwanej veci si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody v sume 2.066,41 Eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 413,28 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu

exekučného súdu, ktorý nerozhodol o návrhu oprávneného v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote.

Okresný súd citujúc ustanovenie § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v znení do 31. 12. 2012), § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení do 31. 05. 2010), § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku (v znení do 31. 05. 2011), § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku (v znení od 01. 06. 2011), § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka uviedol, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Navrhovateľ nepreukázal naplnenie atribútov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučným súdom. Žalobca predovšetkým nepreukázal naplnenie primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, a to nesprávny úradný postup. Tvrdenie žalobcu o rozhodnutí súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o viac ako 116 dní nebolo pravdivé. Z pripojeného exekučného spisového materiálu bolo jednoznačne preukázané, že k rozhodnutiu o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia došlo po uplynutí 64 dní. Dôvodom bola potreba zapožičania spisového materiálu Rozhodcovského súdu. Predovšetkým súd uviedol, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá v plnom rozsahu. Uvedená žiadosť bola v rozpore so zákonom, žalobca ako oprávnený v exekučnom konaní sa v rozpore so zákonom domáhal vykonania exekúcie. Z gramatického a logického výkladu ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie sa vzťahovala na pozitívny výrok exekučného súdu, a to vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. V danom prípade však žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá. S poukazom na uvedené nedošlo k porušeniu žiadnej zákonom stanovenej lehoty a návrh žalobcu na vykonanie exekúcie nemal byť ani podaný, keďže žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre rozpor so zákonom bola zamietnutá. Tým bol vyvrátený samotný skutkový základ primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, v dôsledku čoho bola žaloba zamietnutá.

Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, keďže je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Nerešpektovanie lehôt ustanovených zákonom aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu samo osebe nemusí znamenať porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru. Môže byť významné pri hodnotení, či sa celé konanie skončilo v primeranej lehote (Wiesinger v. Rakúsko, séria A č. 213). Keďže žalobca v procesnej pozícii oprávneného nedôvodne podal návrh na vykonanie exekúcie (na základe exekučného titulu, ktorý bol v rozpore so zákonom), sám zapríčinil plynutie času od podania návrhu na vykonanie exekúcie do zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keďže takýto návrh nemal byť ani podaný. Lehota 64 dní teda plynula v dôsledku konania nedôvodne iniciovaného žalobcom, a tak nemohlo dôjsť k zásahu do práva žalobcu prekročením lehoty na vydanie poverenia.

Zámerom zákonodarcu stanovením lehoty na vydanie poverenia v trvaní 15 dní bolo zefektívnenie exekučného konania a snaha dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu. Pre záver o zbytočných prietahoch exekučného súdu však nestačí len samotné prekročenie 15-dňovej lehoty, ale aj naplnenie ďalších relevantných okolností prípadu. Medzi takéto okolnosti patrí správanie sa oprávneného, jeho súčinnosť, iné procesné prekážky, vrátane ďalšieho priebehu konania, postupu exekútora a exekučného súdu. Novelizovaná právna úprava ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (účinná od 01. 01. 2013) explicitne zakotvila už aj požiadavku posúdenia nesprávneho úradného postupu v závislosti od výsledkov právoplatných rozhodnutí označených súdov (Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu alebo Ústavného súdu SR) alebo vybavenia sťažnosti na prietahy, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy.

Okresný súd však zdôraznil, že nemožno opomenúť správanie sa samotného navrhovateľa, a to v nadväznosti na potrebu prihliadania na konkrétne okolnosti prípadu v zmysle označenej judikatúry súdov. Predovšetkým štát nezodpovedá za správanie sa účastníka konania ako poškodeného. Primeraná rýchlosť konania je jednou z podmienok spravodlivého procesu v širšom slova zmysle. Príliš dlhé konanie ohrozuje jeho účinnosť, pričom pomalá spravodlivosť je považovaná za odmietnutú spravodlivosť. Rýchlosť však neznamená prenáhlenosť. Konanie musí byť čo najrýchlejšie, avšak nesmie tým utrpieť jeho kvalita. Rýchlosť nesmie ísť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti a rešpektovania ostatných základných princípov konania (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu Neumeister v. Rakúsko zo dňa 27. 12. 1968). Okresný súd taktiež poukázal na rozhodnutie vo veci Bodaerdd v. Belgicko zo dňa 22. 10. 1992 Európskeho súdu pre ľudské práva. S poukazom na

tzv. „interpretačnú právoplatnosť“ judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva bolo elementárnou povinnosťou exekučného súdu náležite skúmať podmienky vydania poverenia, s čím je spojené plynutie času. Aplikácia komunitárneho práva v oblasti noriem na ochranu spotrebiteľa predstavuje prelomenie predchádzajúcej súdnej praxe aj v oblasti exekučného konania. Navrhovateľ, ktorý poukazoval na zásah do svojich podnikateľských aktivít, práve v ich dôsledku sa stal centrom pozornosti ochrany spotrebiteľa v Slovenskej republike, ako aj na úrovni príslušných orgánov Európskej únie. Podmienky poskytovania úverov, na základe ktorých boli vydávané exekučné tituly predstavujúce rozhodcovské rozsudky, boli kvalifikované ako neprijateľné podmienky. V uvedenej súvislosti okresný súd poukázal na viaceré rozhodnutia Európskeho súdneho dvora.

V kontexte uvedeného bolo povinnosťou exekučného súdu postupovať v súlade s právnou úpravou na ochranu spotrebiteľa a v súlade s judikatúrou komunitárneho práva, v dôsledku čoho objektívne nemohlo dôjsť k dodržaniu zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia. Nedodržanie uvedenej zákonom stanovenej lehoty nemohlo byť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti, rešpektovania základných princípov konania, najmä kompenzovania nerovného stavu medzi spotrebiteľom a dodávateľom služby (posudzovaním nekalých podmienok zmluvy). V predmetnom exekučnom konaní aj došlo k zastaveniu exekúcie. Finálna legislatívna úprava ustanovenia § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti vyňala vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov zo zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia od doručenia žiadosti súdneho exekútora, práve v dôsledku správania sa podnikateľských subjektov, teda aj žalobcu, vo vzťahu k nerešpektovaniu noriem na ochranu spotrebiteľa.

S poukazom na uvedené výkon práva žalobcu bol aj v rozpore s dobrými mravmi, predstavujúci účelovo vykonštruovaný nárok, obsahujúci nepravdivé tvrdenia. Nemožno prehliadať ani množstvo žalôb rovnakého typu podaných navrhovateľom na súdoch Slovenskej republiky bez preukázania legitímneho cieľa a hodnotového výkladu práva.

Z dôvodu nepreukázania základu nároku zodpovednosti odporcu za vznik škody nebol daný žiaden dôvod vykonávať ďalšie dokazovanie a zaoberať sa námietkami vo vzťahu k ďalším atribútom zodpovednostného vzťahu, vrátane námietky premlčania (vzťahujúcej sa na iné obdobie vymedzené odporcom). Nebol taktiež dôvod na vydanie medzitymneho rozsudku, ktorý má svoje opodstatnenie len v prípade preukázaného základu nároku.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého odporcovi, ktorý bol v konaní úspešný, vznikol nárok na náhradu trov konania voči navrhovateľovi v konaní neúspešnému. Z dôvodu, že odporca náhradu trov konania nevyčísľil a z obsahu spisu trovy konania nevyplývali, súd rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ, ktorý žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie.

Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Odvolateľ tiež namietal, že pred vynesením rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa žalobcu nebolo možné rozhodnúť bez jeho účasti na pojednávaní, keďže trval na osobnej účasti svojho zástupcu na pojednávaní a zároveň riadne a včas požiadal o jeho zrušenie z dôležitého dôvodu (keďže podľa jeho názoru vo veci koná nezákonný sudca), a preto nebol daný dôvod pre postup súdu v konaní podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p.. Navyše, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Zároveň žalobca poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo a právne

totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Žalobca zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu.

Žalobca zotrval na tvrdení, že zákonom stanovená lehota na vydanie poverenia v predmetnom exekučnom konaní nebola exekučným súdom dodržaná, čo potvrdzuje aj odôvodnenie napadnutého rozsudku. V dôsledku toho bol v súdnej veci preukázaný žalobcom tvrdý nesprávny úradný postup, spočívajúci vo viacerých skutočnostiach a nielen v jednej z nich. Konajúci súd sa mal preto vysporiadať pri rozhodovaní vo veci so všetkými vytykanými zločkami nesprávneho úradného postupu.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O. s. p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O. s. p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné poukázať na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy) hmotnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní navrhovateľa niet jedinej zmienky (tobôž protiargumentácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí. Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením sp. zn. 6NcC/37/2013 zo dňa 24. 01. 2013, že zákonná sudkyňa JUDr. Gabriela Brišková nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná. Nezodpovedá stavu veci tvrdenie odvolateľa (dôvody odvolania pod bodom 3.), že navrhovateľovi nebolo vôbec predložené rozhodnutie o vylúčení, resp. nevylúčení sudcov okresného súdu. Právny zástupca navrhovateľa prevzal rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 24. 01. 2013 dňa 13. 03. 2013, čo vyplýva z doručky nachádzajúcej sa v súdnom spise na č.l. 18 p. v..

Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupe, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavošť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak apriori stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého

súdneho systému, aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie NS SR sp. zn. 1 Nc 86/2011 zo dňa 24. 11. 2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, keď v prejednávanej veci zákonný sudca nekonal a nerozhodoval v exekučnej veci (v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Gabriely Briškovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Odvolačný súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní.

Okresný súd vytýčil termín pojednávania na deň 27. 08. 2013 a zároveň vyzval účastníkov, aby na súdnom pojednávaní predložili súdu originály všetkých listinných dôkazov na vec sa vzťahujúcich, taktiež poučil účastníkov podľa ust. § 120 ods. 1 a 4 O.s.p.. Účastníci a právny zástupca navrhovateľa predmetnú výzvu prevzali dňa 02. 08. 2013. Dňa 15. 08. 2013 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie odporcu k žalobe o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Toto vyjadrenie bolo doručené právnenému zástupcovi navrhovateľa obratom dňa 23. 08. 2013. Dňa 26. 08. 2013 bolo okresnému súdu doručené e-mailové podanie, ktorým navrhovateľ žiadal zrušiť nariadené pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Okresný súd sa s návrhom na odročenie vysporiadal zákonom predpísaným spôsobom, keď na pojednávaní uznesením návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol a žiadosti právneho zástupcu o odročenie pojednávania nevyhovel. Uvedené uznesenie okresného súdu navrhovateľ nenapadol odvolaním. Správnym je aj samotné vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia ako nedôležitého (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to korešponduje s vyššie uvedeným záverom o neopodstatnenosti tvrdení žalobcu o konaní „vylúčeného“ sudcu.

V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu konať v odôvodnených prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania.

Dôvodom žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti sudkyne, ktorá vec prejednáva, z dôvodu absencie jej nestrannosti. Ak sudkyňa takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovela a vec následne prejednála a rozhodla v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, postupovala v plnom súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p., keďže o jej nevyvúčení z prejednávania a rozhodovania veci z tých istých dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom. Účasť na pojednávaní súdu je právom, ktoré v prejednávanej veci navrhovateľom a jeho právny zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval (iný) dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k nežiaducim prietahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v žalobe. Aj keď okresný súd rozhodoval o návrhu na prerušenie konania (jeho zamietnutí) na pojednávaní, na ktorom zároveň rozhodol o veci samej, vzhľadom na nedôvodnosť tohto návrhu a vecnú správnosť tohto rozhodnutia (uznesenie nebolo napadnuté odvolaním) nezakladá postup okresného súdu vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením podstatného obsahu exekučného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 6Er/587/2011 - ktorý dôkaz výslovne (strana 2 pôvodného návrhu) požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Písomné vyjadrenie odporcu k veci samej bolo doručené okresnému súdu dňa 15. 08. 2013 a toto bolo zo strany súdu doručované právnenému zástupcovi navrhovateľa obratom dňa 23. 08. 2013. Okresný súd teda v plnom rozsahu naplnil požiadavku ust. § 114 ods. 2 veta posledná O.s.p.. Odvolací

súd však zdôrazňuje, že dôvodom meritórneho neúspechu žalobcu nebola argumentácia predložená v písomnom vyjadrení odporcu.

Odvolacie námietky navrhovateľa sa nedotýkajú hmotnoprávných dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie naplnenia atribútov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Žalobca v danom prípade odvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nedošlo k prieťahom s poukazom na skutkový stav popísaný vyššie. Súd potom nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nárok žalobcu považoval za účelovo vykonštruovaný a aj v rozpore s dobrými mravmi. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O. s. p.) a z obsahu spisu mu vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.